A°. 1832. N°. 9.

De uitgave van deze Courant geschiedt des Woensdags en Zaturdags, bij de GEZUSTERS SERRES. Het abonnement is ƒ 9,95 per Jaar.

Advertentiën worden aangenomen tegen 25 cents elken regel, mits op een zegel van 75 cents geschreven. Bijdragen zullen met dankbaarheid ontvangen worden.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 1sten FEBRUARIJ.

PARAMARIBO.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 28 Januarij 1832.

Alzoo C. J. D. LEIJDENHOOP, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om te worden benoemd tot Straatvoogd over de Slaven genaamd: ROULAND, ANDRIES, COBA en WILLEM, kinderen van zekere overledene Negerin, genaamd BÉBE, welcer toebehoord hebbende aan JACOBA RIJSWIJK, als Voogdes over hare toen minderjarige Dochter DOROTHEA PETRONELLA RIJSWIJK.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen, zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn, zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

MILITAIR BUREAU.

Den 1 Februarij 1832.

Door Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal *a. i.* der Nederlandsche W. I. Bezittingen, is bij Gouvernements Order dd. 10 Januarij ll., N°. 16/2, de Heer Mr P. FIERS SMEDING, benoemd tot *MAJOOR KOMMANDANT* der Schutterij van *Paramaribo;* zijnde bij genoemde Order, aan de Kapitein bij dezelve Schutterij J. G. W. BANFFER, *eervol ontslag* verleend, uit deszelfs betrekking van Provisionele Kommandant der Schutterij voormeld.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Binnengekomen.

Den 30sten January, het Schip Wilhelmina, Kapt. J. N. KLINT, van Amsterdam; Passagier: ten Heer W. A. KLINT.

Uitgeklaard.

Den 20sten, de Nd. Am. Brik Leonidas, Kapt. J. L. PARRU, naar Providence; lading: 245 vaten Malassie.

Den 31sten, het Schip de Jonge Evert, Kapt. J. J. KIERS, naar Amsterdam; lading: 200 vaten Suiker.

NIEUWSTIJDINGEN.

PARAMARIBO, 1 Februarij 1832. De per Kapt. J. N. KLINT ontvangene Hollandsche Nieuwspapieren, behelzen de navolgende berigten, gedagteekend 3 December:

Bij besluit van Z. M. van 10 Nov. 1831, n°. 86, is tot kommandeur der orde van den Nederlandschen Leeuw bevorderd, de ridder P. R. CANTZ'LAAR, schout bij nacht, gouverneur generaal der Nederlandsche W. I. bezittingen; voorts zijn bij datzelfde besluit tot ridders van dezelfde orde benoemd: F. BEUDEKER, oud Lid van het Hof van Politie en Criminele Justitie te *Suriname;* H. H. DIEPERINK, Apotheker aldaar; Mr. E. L. Baron VAN HEECKEREN, Procureur Generaal voor de Nederlandsche W. I. Bezittingen; A TIELENIUS KRUYTHOFF, oud Controleur-Generaal der Financien voor de Nederlandsche W. I. Bezittingen; Mr. A. F. LAMMENS, President van het Hof van Civile en Criminele Justitie te *Suriname;* Jonkh. Mr. J. J. RAMMELMAN ELSEVIER, Directeur van het Eiland *Curaçao;* Mr. D. J. VAN ROMONDT, belast met het gezag op het Eiland *St. Martin;* en C. L. WEISSENBRUCH, Kolonist in *Suriname.*

— In de *Bredasche Courant* van den 3den December, leest men:

DE ALGEMEENE VREDE,

in verband met den aanhef van het Londensche Traktaat van 15 November jl.

Een traktaat, hetwelk de vroegere, plegtige overeenkomsten van 1815 (nu *transactien* genoemd), te niet doet, een nieuw koningrijk in het aanwezen roept, een lang gevestigden, onafhankelijken staat en bondgenoot in deszelfs dierbaarste regten aantast; — zoodanig traktaat behoorde, of door eene duidelijke uiteenzetting van wigtige gronden, of door geheel geene consideranten te worden vooraf gegaan. Algemeene, ontwijkende bewoordingen beteekenen niets, en kunnen een traktaat van zoo veel aanbelang evenmin regtvaardigen, als het aanvoeren van schijngronden die slechts eene betrekkelijke waarheid in zich bevatten.

Uit dit oogpunt den aanhef van het op den 15 November jl. te Londen, tusschen Belgie en de vijf Mogendheden, gesloten traktaat beschouwende, ligt het ook aan deze zijde voor menige aanmerking bloot.

Zie hier de woorden, welke wij bedoelen, en waarbij wij de aandacht onzer lezers een oogenblik wenschten te bepalen:

„Les cours d'Autriche, de France, de la Grande Bretagne, de Prusse et de Russie, prenant en considération les événemens qui ont eu lieu dans le Royaume-uni des Pays-Bas, depuis le mois de Septembre de l'année 1830, l'obligation où elles se sont trouvées d'empêcher, que ces événemens ne troublassent la paix générale, et la nécessité qui résultait de ces événemens d'apporter des modifications aux transactions de l'année 1815, par lesquelles avait été crée et établi le royaume-uni des Pays-Bas.... ont nommé ..." etc. (1)

Men ziet de conferentie stelt twee punten op den voorgrond, als grondslag van het traktaat:

1°. De gebeurtenissen in Belgie en de daaruit voortvloeijende noodzakelijkheid, om de transactien van 1815 te wijzigen;

2°. De verpligting, waaronder de vijf hoven zich hebben bevonden, om te zorgen, dat die gebeurtenissen den algemeenen vrede niet stoorden.

Bij de beschouwing dezer punten rijst, met betrekking tot het eerste derzelven, terstond de vraag voor den geest: zijn de gebeurtenissen in Belgie uit zich-zelven datgene geworden, wat zij nu zijn; of hebben anderen, en zoo ja, wie, het hunne toegebragt, om aan die gebeurtenisssen dat aanzien van gewigt te geven, waaruit thans de noodzakelijkheid voortvloeit om de traktaten van 1815 te wijzigen? — Met andere woorden: hebben de Mogendheden, die de gebeurtenissen in Belgie inroepen, ter regtvaardiging eener nieuwe overeenkomst, zichzelve ten aanzien dezer gebeurtenissen niets te verwijten?

Het antwoord is niet moeijelijk, wanneer men onpartijdig wil zijn.

Toen het oogenblik daar was, waarop eene krachtige tusschenkomst der Mogendheden die het vereenigd koningrijk der Nederlanden hebben gesticht, welligt voor altijd aan den opstand in Belgie een einde had kunnen maken, toen heeft Frankrijk zich de Belgische opstandelingen aangetrokken. Het beginsel van *non-interventie*, met verkrachting van goede trouw, regt en gezonde staatkunde, voor dat geval en voor de toenmalige omstandigheden, maar ook alleen daarvoor, op den voorgrond stellende, en aan de overige hoven hebbende opgedrongen, heeft het bewerkt, dat de Belgische opstand meer en meer konde beklijven; om niet te spreken van den openbaren of geheimen onderstand, welken het oproer uit Frankrijk ontving. Frankrijk was voorts eene der eerste Mogendheden, welke de nieuwen koning der Belgen erkenden, en hem later, toen hij magteloos van zijnen wankelenden troon dreigde te vallen, onderschraagde en herstelde.

Datzelfde Frankrijk intusschen, in de conferentie van Londen vertegenwoordigd, beroept zich nu op die gebeurtenissen, wel-

(1) De hoven van Oostenrijk, Frankrijk, Groot-Brittanje, Pruissen en Rusland, in aanmerking nemende de gebeurtenissen, die in het Koningrijk der Nederlanden hebben plaats gehad, sedert de maand September van het jaar 1830, de verpligting waaronder zij zich bevonden hebben, te zorgen, dat die gebeurtenissen den algemeenen vrede niet stoorden en de uit deze gebeurtenissen voortvloeijende noodzakelijkheid om wijzigingen te brengen in de transactien van het jaar 1815, bij welke het vereenigd Koningrijk der Nederlanden gevormd en gevestigd was...... hebben benoemd..... enz.

ke het zelf heeft of bevorderd, en, tot verontschuldiging van de slooping van het koningrijk der Nederlanden, wendt het eene noodzakelijkheid voor, welke het zelf heeft doen geboren worden.

En Engeland, het onbaatzuchtige Engeland, welken invloed heeft het uitgeoefend op het ontstaan, de ontwikkeling en den gestadigen voortgang der gebeurtenissen van September 1830? Het zoude belangrijk zijn, daaromtrent de inlichtingen van lord *Ponsonby* te kunnen vernemen; doch ook zonder dezelve schromen wij geenszins te zeggen, dat wij Engeland beschouwen als een der magtigste steunpilaren van den belgischen opstand, en dat het geheele weefsel der staatkunde, welke Engeland ten opzigte der gebeurtenissen van September heeft gevolgd, ons toeschijnt ten eene maal te zijn zamengesteld uit veinzerij en eigenbelang. Wij zijn het niet alleen, die er dus over denken: het gedrag van het ministerie jegens den ouden bondgenoot van Groot-Brittanje, is herhaaldelijk en op de krachtigste wijze, in den boezem van het engelsche parlement, gelaakeld geworden, en in dat licht gesteld, aan hetwelk, zoo wij meenen, eenmaal de onpartijdige geschiedenis haren fakkel zal ontsteken.

Ook dat Engeland echter behoort onder de Mogendheden, welke zich op de belgische gebeurtenissen beroepen. Hadden zij in Ierland plaats gevonden, Engeland zou voorzeker niet toelaten, dat men daarop eenen nieuwen regts-toestand vestigde. Nu het ongeluk éénen anderen Staat treft, nu het aan Engeland voordeel kan verschaffen, ô nu is het edel moedig genoeg, om de noodzakelijkheid in te zien van een gebouw af te breken, hetwelk, zoo wij ons niet vergissen, vooral aan een Britsch staatsman zijn aanwezen te danken heeft.

Wij zouden onbillijk zijn, wanneer wij tegen de hoven van Pruissen, Oostenrijk en Rusland dezelfde bezwaren inbragten, die wij tegen Frankrijk en Engeland hebben doen gelden. Die drie hoven zijn evenwel niet geheel vrij te spreken. Zouden wij onregt hebben, wanneer wij hun te gemoet voerden: »wat hebt gij gedaan om de gebeurtenissen in Belgie te stuiten? om uwen bloedverwant en bondgenoot in deszelfs regten te handhaven? om het bolwerk te bevestigen, hetwelk gij zelven in 1815 tegen Frankrijk hebt opgeworpen? Hebt gij u verzet tegen den overwegenden invloed van Frankrijk en Engeland? hebt gij bewerkt, dat zij onzijdig bleven, het principe van *non-interventie* getrouwelijk nakwamen, en op geenerlei wijze de gebeurtenissen begunstigden, die thans nopen aan Europa het voorbeeld te geven eener staatkunde, waarover gij welligt eenmaal zult blozen?" — »Ja maar de vrede!" roepen allen. Goed, wij willen ook bij dit tweede punt stilstaan.

Algemeenen vrede te bewaren: wat beteekent dit? Wil het zeggen, dat de vrede nergens in Europa mag worden gestoord? dat wat er ook gebeure, onder geen voorwendsel van regt of bezit, een kanonschot mag worden gelost?

Rusland! wat was dan de oorlog in Polen? Frankrijk! wat deed uwe vloot op den Taag? Oostenrijk! waartoe de beweging uwer legerbenden in Italien?

Neen! dat kan de beteekenis van die woorden niet zijn. Er blijft dus niets over dan dat men onder *algemeenen vrede* versta, den vrede tusschen de groote mogendheden van Europa.

Is deze uitlegging juist, dan vraagt het eenvoudige verstand: waartoe al dien omslag van conferentien, protocollen, 18 artikelen, 24 artikelen, 27 artikelen enz., enz. »Indien gij, hoven van Frankrijk, Engeland, Oostenrijk, Pruissen en Rusland! zoo gesteld zijt op het behoud van de vrede tusschen uwe rijken, zoo vervaardigt, als gij dit noodig keurt, een nieuw traktaat van vriendschap en eeuwigen vrede; verzekert elkander van uwe volstrekte onzijdigheid in het geschil tusschen Holland en Belgie, nu het bewezen is, dat uwe bemiddeling niet baat; bepaalt, dat de eerste, die dit traktaat schendt, al de overigen tot vijanden zal hebben; — en de vrede, welken gij bedoelt, zal niet gestoord worden: immers zoo gij zelven het niet begeert."

In de staatkunde echter is helaas! de taal van het gezond verstand niet altijd gangbare munt. Dit blijkt hier op nieuw; maar tevens, dat de voorgegevene *verpligting* om den algemeenen vrede te bewaren niets anders is, dan een dekmantel, waar achter de een zijne booze ontwerpen, de ander zijne magteloosheid of ongezindheid om ze tegen te gaan, verbergt.

Het revolutionaire Frankrijk heeft het revolutionaire Belgie beschermd. Het beschouwt tevens Belgie reeds als zijne prooi, waarvan het zich, ter meer geschikter ure, meester zal maken. De overige mogendheden kunnen dit, in hun belang niet dulden, maar verlangen in deze oogenblikken, geene oorlog. Engeland zou daarenboven van Belgie voor zich voordeelen willen trekken. Ziedaar den waren toestand der zaken, welke ook de minkundigste ligtelijk kan doorzien. Had men daaruit de gronden voor het traktaat ontleend, zij zouden de waarheid meer nabij gekomen zijn; zij zouden dan kortelijk aldus hebben kunnen luiden:

»De hoven enz. in aanmerking nemende, dat zij hunne onderling strijdende belangen en inzigten met betrekking tot Belgie niet hebben kunnen overeenbrengen, en evenwel niet begeerende daarvoor, voor als nog het zwaard te trekken, hebben besloten een transactie aan te gaan, waarbij, hoewel met toekenning van groote voordeelen aan Engeland en Frankrijk, echter aan de inzigten en vorderingen der drie overige Mogendheden niet zal worden te kort gedaan; doch hebben zij, tot vermijding van alle schandaal en tot stichting der menschheid besloten, in de uiteenzetting der gronden van deze transactie niet van hunne belangen te spreken, maar van de verpligting, welke zij, voor dit geval, op zich nemen om de algemeenen vrede niet te scheuden."

Ons dunkt, wij zien ons beschuldigen van bij zoodanige ernstig zaak te korstwijlen. Maar doen wij wel meer, dan zij, die voor het traktaat van 15 November den aanhef hebben geplaatst, over welken wij hier spreken? Zouden er onder onze lezers nog zijn die onnoozel genoeg waren, om te veronderstellen, dat Mogendheden, die niet schromen aan hunne beginsels vaarwel te zeggen tractaten te verbreken en regten te schenden, zich door eenige algemeene, zedelijke verpligting jegens Europa of de menschheid zoude gebonden rekenen? — Vraag het b v. slechts aan Polen, wat de stem der menschelijkheid heeft in te brengen, als het Staten-belang spreekt.

Doch laat ons toegeven, dat de bedoelingen der vijf Mogendheden opregt zijn, ook dan nog zijn wij bevoegd te vragen: of bepaling gelijk die, welke in de 24 artikelen zijn vervat, volkomen geregtvaardigd zijn door dezen beweeggrond: Op ons rust de verpligting van den algemeenen vrede te bewaren!

Ja! op u rust die verpligting, wij stemmen dit volgaarne toe, maar vermits het behoud van den algemeenen vrede volkomen van u afhangt en slechts door uw toedoen de oorlog algemeen zou worden, zoo kunt gij deze verpligting tegen derden niet doen gelden, daarop geene bevoegdheid bouwen, daaruit geene noodzakelijkheid afleiden om het regt van een ander te krenken!

Bovendien, wat moet er van Europa worden, indien bij elk geschil tusschen mindere Staten, waarbij de belangen van een der vijf Mogendheden mogten betrokken zijn, steeds van dezen stelregel werd uitgegaan: de algemeene vrede moet bewaard worden.

Ja! de algemeene vrede moet bewaard worden; maar, boven de vrede, de heiligheid der tractaten, zonder welke geen vrede mogelijk is. Vernietig de goede trouw der overeenkomsten, verlaat den grondregel, volgens welken des bezits-toestand zoo veel mogelijk moet gehandhaafd worden, en Europa zal weldra een tooneel van wanorden en van algemeenen oorlog opleveren. — Alle regt is dan uit de vereeniging der Staten verbannen, een onnatuurlijke toestand treedt in de plaats, gebeurtenissen, omstandigheden, aan gedurige afwisseling onderhevig, worden de grondslag van verbindtenissen, die even spoedig aangegaan als verbroken worden.

Men wane niet, dat wij dwaas genoeg zijn, om allen invloed der gebeurtenissen te willen wegcijferen; — neen! ook de wijste, de meest standvastige staatkunde kan niet tegengaan, hetgeen de Voorzienigheid besloten heeft over vorsten en volken te gehengen. Maar dit belet niet, dat men de uiterste pogingen behoort aan te wenden, om gebeurtenissen, die het statenstelsel kunnen verbreken, voor te komen, in hunne geboorte te smoren; althans, wanneer dit niet mogt kunnen worden bewerkt, alles zoo in te rigten dat de oude bezits-toestand, in de vroegere staatkunde veelal van den regts-toestand niet onderscheiden, dezelfde blijve.

Vinden wij deze zelfde beginselen in den aanhef, waarvan wij spreken? *Les événemens...* *les événemens....* en nog eens *les événemens...!* Ziedaar, waarvoor wij vreezen.

Ware deze algemeene vrede slechts duurzaam; wij houden onverzekerd, dat Nederland genoeg onbaatzuchtig is, om, in dat geval, voor dusdanige weldaad, zich groote opofferingen te getroosten. Maar juist hierin ligt een pijnigend bewustzijn, dat, hetgeen men van Nederland vordert, geene blijvende vruchten kan opleveren. Op onze beurt beroepen wij ons op de *événemens*, op den aard der gebeurtenissen! Zij vervolgen haren loop; zij slepen personen in hare vaart mede; doen nieuwe belangen, nieuwe betrekkingen geboren worden en de hand, die heden den *vrede* onderschreef, kan door de gebeurtenissen worden genoodzaakt, morgen de *oorlogs*-verklaring te onderteekenen.

Het stelsel, om den vrede tot allen prijs te bewaren, kan nooit een blijvend stelsel worden. Zoo als het nu met de menschheid staat, is dit niet mogelijk. Het is dat vooral niet in de gesteldheid, waarin Europa zich thans bevindt.

Eene algemeene ontwapening blijft eene hersenschim. De minste afwijking daarvan zoude terstond door eene nieuwe algemeene wapening worden gevolgd. En zoo vele omstandigheden kunnen tot zoodanige afwijking aanleiding geven. Is er wel eene mogendheid, die, op dit oogenblik, in zoodanige ontwapening zoude kunnen toestemmen? En zoo er slechts ééne ware, die daarin niet konde bewilligen, Rusland b. v., *moeten* de overigen dan niet onder de wapenen blijven?

Europa is vervuld van gistingstof, deels in den inwendigen toestand der staten woelende, deels dreigende den band der uitwendige betrekkingen te verbreken. Het revolutionaire Frankrijk geeft den toon aan in het volgen eener zoogenaamde voorwaartsche beweging. Deszelfs zendelingen en leer, na Belgie en Polen in vlammen te hebben gezet, verontrusten Zwitserland en een gedeelte van Duitschland; ja vangen aan oud Engeland aan deszelfs verjaarde instellingen te doen verwijfelen. Na menschelijke berekening is het niet twijfelachtig, of de hevige partij de overwinning behale, en dan hebben wij spoedig eene vernieuwde vertooning van het bloedige treurspel: oorlog aan de koningen en magthebbende; vrede aan de volken!... Een vrede helaas! die op slavernij en uitmergeling uitloopt!

De algemeene vrede berust thans alleen op de overeenstemming der vijf groote Mogendheden, op het in stand blijven van het verbond hetwelk zij hebben gevormd. Dit bezwijkt, zoodra de belangen door den loop en der zich snel afwisselende gebeurtenissen, niet meer dezelfde blijven, of welligt zelfs met elkander in strijd komen. Hoe gemakkelijk b. v. kan Belgie zelf daartoe aanleiding geven. Men zou kunnen zeggen, dat Frankrijk het eigendom, Engeland het vruchtgebruik van dat land zich hebben voorbehouden. Het is niet waarschijnlijk, dat Frankrijk zich met het bloote eigendomsregt zal vergenoegen; evenmin, dat Engeland dat vruchtgebruik zal willen opgeven. Tot nu toe verstaan zij zich: Even als de unionisten in Belgie het eens zijn geweest, tot dat zij hun gemeenschappelijk doelwit bereikt hadden; maar even als deze, zullen zij het oneens worden, als het tijdstip daar is, waarop elk meent zijn eigen weg te kunnen vervolgen.

De vrede alzoo, de algemeene vrede zal door het Londensche traktaat van 15 Nov. ll. evenmin behouden worden, als aan de overeenkomsten, toezeggingen en verklaringen van 1815, 1818 en 1821, thans door de groote mogendheden wordt gestand gedaan. Het is niets dan *uitstel van oorlog* 't welk men bedoelt: God verhoede dat de uitbarsting niet des te geduchter zij.